

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De recordatione humili priorum peccatoru[m].

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

mans. In omni quoque tentatione, non est efficacius dandum remedium, quam ad Christi passionem confugere. Compacienti demum filio suo dilecto ac unico, dulcissima matri, ac virgine genitrici affectuosa mente condolere debemus: & sincero diligentique corde reuoluere, quem admodum in omnibus ihs precordialissimo suo vnigenito, ardentissima atque piissima mater compassa sit: quae si constanter recogitemus, omnis utique rancor, omnis torpor, omnisque voluptas, longe fugient a cordibus nostris: & conabimur abnegare nos, & assequi Christum.

Luc. 9.

De recordatione humili priorum peccatorum.

Art. XVI.

Voniam autem ex similitudine amor nascatur, id solum nos deo facit odibiles, per quod efficiuntur ei dissimiles. Hoc vero peccatum est, ille enim sanctus est. Peccatum autem nos reddit immundos & impios. Ideo ait scri

Sabbato meditandum

ptura: Odisti omnes qui operantur iniquitatem. Psalm. 5. Et denuo: Peccata vestra diuiserunt inter deum & vos. Itaque cum peccatum sit languor & immundicia, mors, turpitudineque animae: volens a peccatis purgari, ea ad mentem reducat, & quantum poterit ea exaggeret, ponderet, atque magnificet: quatenus de eis amplius doleat, seque magis humiliet. Quo namque peccata nostra clarius videmus & confitemur, eo diuino conspectu uehementius absconduntur: & quo de ipsis magis compungimur ac verecundamur, eo amplius tantum culpa quam poena consumuntur: quo insuper ipsa plus magnipendimus, eo deus ipsa minora diiudicat: & quantum ex ipsa peccatorum atque defectuum

Leu. 11

Psalm. 5.

Esa. 59

Peccator

recordatio

utilis

ctuum

**Multa sunt
peccata ag
grauantia**

**Exodi. 14.
Deuter. 12.**

**Circumstan
tia alia
multa**

Etiam suorum consideratione se anima profun
dius deijcit, & humiliat, eo coram deo sublimior
fit. Multa proinde sunt, ex quibus peccata nostra
enormitatem & grauitatem acquirunt. Primo,
propter maiestatem & sanctitatem eius, quile
gem precepta quae dedit, quae peccando mortaliter
propter inobedientiam spernimus & inhono
ramus. Venialiter autem peccando aliqualem
ei irreuerentiam exhibemus, coram tam sancto
immensoque diuino domino, non satistimorate &
sincere conuersantes: in cuius conspectu merito
cum omni tremore ac sollicitudine ambularemus
pauentes ne vel in modico immensitatem sancti
tatis atque iusticiae eius inhonoraremus. Secundum
peccata nostra aggrauans, est ingratitude de be
neficijs dei. Quo. n. ille plura nobis beneficia pro
stitit, eo magis obligamur ipsum diligere: grati
usque peccamus non obediens, nec honoran
tes tam benignissimum ac liberalissimum be
nefactorem. Tertium autem quod culpam ag
grauat est, quod toties ea peccata reiteramus. Vincta
nempe reperita, durius laedunt, & difficilius san
tantur. Sunt quoque aliae causae ac circumstan
tia multae, peccatum grauanres: ut quod ex propo
sito mala agimus, quod scientes viam iusticiae, ni
hilominus iniuste fecimus, quod in sacris locis, seu in
diuinis laudibus mala commisimus, quod bona ve
na intentione operati sumus. His igitur reitepen
satis, ponat se homo coram deo suo in loco quocum
seu opportuno, commemoretque peccata sua graua
ra, conscientiam magis mordentia: & illa secundum
iam praetacta magnipendat, & aggrauet: atque
ex totis praecordijs dolens, dicat: Heu deus crea
tor, quod infelix ego te summum & omnipotentem
& int

& immensa sanctitatis dominum, sic irreuerenter offendi: hoc & hoc peccatum, tibi inobediens, teq; contemnens effeci, tibi tam ingratus fui, toties hoc & illud repetiui. Et si forte bonum aliquid feci, proprium honorem & gloriam que sui: Non te solum intendi. Hæc dicens, compungatur, & erubescat, seque humiliet: & diuinam misericordiam, beneficia, & merita Christi rememorans, spem resumat: atq; emendationem firmiter proponat: & pro posse pœnam sibi condignam infligat. Et reuera tanta est omnis peccati mortalis enormitas, vt merito pro vno ac minimo tali, cunctis diebus vitæ nostræ, nos vsque ad puluerem, & sub brutis quoque humiliaremus, a contritionis dolore nunquam cessantes: non tamen vt sit dolor iste semper continuus, sed frequens, & opportunus. Sed & inde nos præsertim dolere & contristari debemus, post abnegationem mundi, et ingressum cœnobij, tam negligenter infructuoseque viximus: et cum tepore, atq; a cœdicia opus dei efficimus. Porro nisi in vera humilitate omne nostrum exercitium fundetur, omnisq; inanis ac elata cogitatio penitus abijciatur: vniuersum spiritualis structuræ ædificiũ cito cadet, et omnino peribit.

De præparatione ad ministerium, celebrationemq; missæ.

Art. XVII.

Vm ad venerandum altare dei, et sacratissimam atq; diuinã mèsam Christi proponis, mi chare frater accedere: quatuor diligenti corde intēde. Primo teipsum, q̄lis sis. Secūdo maiestatem eius, cui hostiã sacrã offeras. Tertio

Oratio peccatoris

Humilare nos debet actore peccatoris memoria.